

Schiller Institutet, Sankt Knuds Vej 11, kld. tv., 1903 Frederiksberg, 35 43 00 33,
www.schillerinstitut.dk

MENNESKEHEDEN ER I LIVSTRUENDE FARE!

I stedet for krig og hungersnød, lad os fordoble fødevarerproduktionen!

*Af Helga Zepp-LaRouche, international formand for Schiller Institutet,
10. maj 2008.*

Med flammende bogstaver varsler skriften på væggen en humanitær katastrofe uden fortilfælde. Hvis ikke det i de kommende dage og uger lykkes os at få den såkaldte globalisering stemplet som en fiasko, og hurtigst muligt får mobiliseret en fordobling af verdens fødevarerproduktion, vil konsekvenserne for verdenen som helhed blive fatale!

Vi befinder os i nødsituation: Siden oktober 2007 har mangel på fødevarer udløst voldelige optøjer i mere end fyrre nationer. Ifølge Rajat Nag, administrerende leder af Den Asiatiske Udviklingsbank, er en milliard mennesker i Asien allerede alvorligt truet af hungersnød, og i Afrika, Latinamerika og blandt den fattige befolkning på de andre kontinenter ser yderligere en milliard mennesker samme skæbne i øjnene. Men ifølge Jacques Diouf, chef for FN's landbrugs- og fødevarerorganisation FAO, har hans organisation siden december været ude af stand til at rejse sølle 10,9 millioner euro til opkøb af sædekorn til fattige landmænd i udviklingslandene. De rige lande er simpelthen ikke villige til at støtte udviklingslandene med penge, såsæd og investeringer i infrastruktur, sagde Diouf på en FAO-konference om Latinamerika, der fandt sted i Brasilia i midten af april.

Jean Ziegler, FN's særlige rapportør fra programmet »Ret til Føde«, pegede på yderligere et aspekt af krisen, nemlig, at forbrændingen af mad som biobrændsel er en »forbrydelse mod menneskeheden«: »For at vi kan fylde tanken med ethanol og ren økologisk samvittighed, må mennesker i Den tredje Verden sulte (endog dø – HZL)«. Om de sultoptøjer, der har været resultatet, sagde Ziegler: »Disse opstande er skabt af den yderste fortvivlelse hos mennesker, som frygter for deres liv, og som, hjemstøgt af denne angst, søger ud i gaderne.«

Og dette er kun begyndelsen. Så længe de »rige« lande fortsætter deres nuværende politik, dvs. en doktrin om frihandel, der håndhæves af verdenshandelsorganisationen WTO, EU-kommissionen m.fl., vil fødevarerkarteller og spekulanter udnytte den stadigt voksende systemkrise i den internationale finansverden til at maksimere deres profit og hælde benzin på det allerede brændende inflationsbål, uden at det på nogen måder kommer landmænd og landbruget til gavn. Og fortsætter alverdens centralbanker med deres nuværende praksis, hvor de i desperation misbruger skattepenge til at dække hullerne efter de private bankers enorme spekulative tab, kommer vi til at opleve en hyperinflation, som den i Weimar-Tyskland i 1923, og den vil sprede sig som en steppebrand over hele jordkloden.

Under sådanne forhold vil voldsomme storme af sultne mennesker i oprør fejle hen over hele planeten, indtil menneskeheden synker ned i en ny, sort Middelalder af kaos, bandekrig og en hastigt voksende overdødelighed — eller,

indtil retfærdighed og et liv i værdighed for alle mennesker på jorden er tilvejebragt.

Oligarkiets malthusianske aksiomer

FN forudser en befolkningsvækst på 33% frem til 2050, dvs. en stigning fra de nuværende 6,7 milliarder til ca. ni milliarder mennesker. Behovet for fødevarer vil stige tilsvarende, og hvis vi tilføjer de ca. to milliarder mennesker, der her og nu er underernærede, vil en fordobling af verdens fødevareproduktion være et udmærket skøn og mål, som vi kan orientere vores planlægning henimod.

Man skal lede længe for at finde et politisk spørgsmål, der er bedre egnet til at afsløre oligarkiets aksiomatiske tankegang, end den situation, vi står i lige nu. Den gængse verdensanskuelse, der har USA og Europa som udgangspunkt, anser den forudsete befolkningsvækst for at være en trussel, der bringer uoverstigelige udfordringer med sig: Masseimmigration af fattige mennesker til de industrialiserede lande og en tilspidset kamp om råstoffer (hvoraf de fleste findes i de fattige lande). Denne holdning kom blandt andet til udtryk i en tale, som chefen for den amerikanske efterretningstjeneste CIA, Michael V. Hayden, holdt på Kansas Universitet for nylig. Han gjorde gældende, at befolkningsvæksten primært finder sted i lande i Afrika, Asien og Mellemøsten, altså områder, hvor en sådan vækst ikke kan understøttes rent økonomisk, og at dette derfor vil lede til en voksende fare for voldshandlinger, oprør og ekstremisme.

Samme oligarkiske standpunkt er at finde i et skandaløst strategioplæg fra fem pensionerede generaler (»Towards a Grand Strategy for an Uncertain World«, »Hen imod en Omfattende Strategi for en Usikker Verden«, skrevet af general Klaus Naumann fra Tyskland, feltmarskal Lord Inge fra Storbritannien, general John Shalikashvili fra USA, admiral Jacques Lanxade fra Frankrig og general Henk van den Bremen fra Holland, og fremlagt på NATO-topmødet i Bukarest den 2.-4. april, 2008 -red.). Ifølge disse fem fhv. forsvarschefer, står befolkningsvækst og den ulige fordeling af den demografiske kurve på de forskellige kontinenter som den første af verdenssamfundets seks største udfordringer. De mener, at dette punkt udgør den største trussel imod vores velstand, politiske system og energisikkerhed. Modellen for en sådan malthusiansk, imperialistisk verdensanskuelse kan kun være det famøse sikkerhedsmemorandum, National Strategic Study Memorandum 200 (NSSM 200), som Henry Kissinger skrev i 1974, og som allerede dengang erklærede alle verdens råstoffer for at være af strategisk sikkerhedsinteresse for USA.

Sandheden er, at den oligarkiske model, som Richard Nixon, Henry Kissinger og George Shultz satte i værk den 15. august 1971, hvor Roosevelts Bretton Woods-system med faste valutakurser blev bragt til ende og økonomien systematisk dirigeret i retning af uhæmmet og ureguleret frihandel, har vist sig at være en åbenlys fiasko. Paradigmeskiftet i 1971, hvor man vendte ryggen til industriel produktion og i stedet kastede sig over spekulation med en ukontrolleret udstedelse af kreditter i de såkaldte offshore-bankcentre, som eksempelvis Caymanøerne, hvor 80% af alle hedgefonde har deres hovedsæde, var det, der lagde grunden til den kasinoøkonomi, der er vokset frem i dag.

Fra dengang og frem til i dag har hver eneste begivenhed skridt for skridt bragt os i retning af den neoliberale model: Oprettelse af euro-dollar markedet i

begyndelsen af 70'erne; det iscenesatte »oliekrise«-fupnummer i 1974; stramningerne af IMF's lånebetingelser i 1975; Carter-regeringens angreb på »udviklingslandenes merkantilistiske tendenser« i 1977; føderalbankchef Paul Volkers højrentepolitik i 1979; 1980'ernes »Reaganomics« og »Thatcher-økonomi« med de gigantiske firmasammenlægninger og fjendtlige overtagelser, der karakteriserede en hastigt accelererende karteldannelse; Alan Greenspans mirakuløse opfindelse af »kreative finansieringsinstrumenter« umiddelbart efter børskrakket i 1987 og den uhæmmede globalisering, med dens udlicitering af industriel produktion til lande med »billig arbejdskraft«, der fulgte i kølvandet på Sovjetunionens opløsning i 1991.

Alle disse skridt pegede i samme retning.

Bag den nuværende sultkatastrofe

Det er i denne sammenhæng, vore dages hastigt eksploderende sultkatastrofe skal ses. Oprindeligt, altså siden 1957, var Det Europæiske Økonomiske Fællesskabs fælles landbrugspolitik designet til at sikre befolkningen en tilstrækkelig fødevarerforsyning til rimelige priser, samtidig med at landmændene fik en hensigtsmæssig indkomst og landbrugsproduktionen blev øget. Men med introduktionen af en uhæmmet globalisering fik helt andre og modsatrettede kriterier forrang. Landbrugsreformen i 1992 introducerede faldende forbrugerpriser: Kød faldt med 20%, korn 30% og mælk med 15%. Men der var ingen tilsvarende kompensationer til landmændene. I stedet blev de tilbudt økonomiske tilskudsordninger baseret på »økologiske kriterier«.

Man overtalte landmændene til at acceptere de nye ordninger med argumentet om, at de måtte »fastholde deres verdensmarkedsandele«. Med andre ord, de skulle blive i stand til at konkurrere mod billige landbrugsprodukter fra den øvrige verden. I virkeligheden betød det, at mange landmænd blev tvunget til at dreje nøglen om, mens andre kun kunne drive deres landbrug som deltidsbeskæftigelse. Dermed blev en karriere som landmand ikke just tillokkende for de unge, og det har resulteret i et tab af mange familielandbrug.

Med den sidste forhandlingsrunde i frihandelsorganisationen GATT, den såkaldte »Uruguay-runde«, blev der for alvor sat fart i udviklingen hen imod frihandel. Tidligere havde man behandlet spørgsmål om landbrugsproduktion ud fra hensyn til forsyningssikkerhed. Det var nu slut, og i stedet forpligtede man hinanden til at følge strikse regler for frihandel. Man gav efter for fødevarerkartellernes krav om maksimal profit.

Siden da er millioner af landmænd gået fallit, og karteldannelsen har grebet om sig i et sådant omfang, at FAO gennem de seneste 5 måneder har været ude af stand til at skrabe sølle ti millioner euro sammen, til – her midt i sultkatastrofen – at give fattige lande såsæd til deres marker, såsæd som helt og aldeles kontrolleres af bare tre firmaer.

Udskiftningen af GATT, der trods alt havde form som et forum for multilaterale aftaler mellem lande, med verdenshandelsorganisationen WTO, der er et overstatsligt bureaukrati med vidtrækkende selvstændige beføjelser, åbnede for endnu en runde af afreguleringer med afskaffelse af alle handelsbarrierer, som ikke var bundne til fælles handelsaftaler og en »harmonisering« af

medlemslandenes standarder. Og atter en gang var det fødevarekartellerne, der fik størst gavn af endnu et skred hen imod uhæmmet frihandel. Efterfølgende har aldeles anonyme »ekspertpaneler« fra WTO haft beføjelser til at straffe de lande, der måtte krænke den frie handel, uden at disse »eksperter« på nogen måde har måttet stå til ansvar for deres handlinger overfor vælgere i noget land.

I EU havde »Agenda 2000« og landbrugsreformen i 2005 til formål at øge tempoet i nedbringelsen af overskudslagrene (og dermed fjerne fødevarereserverne og sænke eksporten). I stedet for en fastsættelse af paritetspriser, som kan dække produktionsomkostningerne, får landmændene kompensation for at lade jord stå brak og for at overholde komplet arbitrære miljøbeskyttelsesregulativer. Resultatet har været en stadig øget nedlæggelse af de uafhængige familielandbrug.

Tysklands fhv. økonomiminister (og siden hen forbrugerbeskyttelsesminister) Renate Künast, og landbrugsminister Franz Fischler havde absolut ret, da de påpegede, at landbrugsreformen i 2005 ville udløse en systemisk forandring af landbrugserhvervet. Dengang bemærkede Fischler kynisk, at de tvungne prisnedsættelser også ville føre til et fald i udbytte per hektar, fordi landmændene ikke længere ville have råd til kunstgødning og pesticider.

Senere fik landmændene et kortvarigt økonomisk opsving, da EU introducerede støtteordningerne til dyrkning af biobrændsel – med alle de førnævnte katastrofale konsekvenser. Her er det passende at påpege, at pioneren indenfor brugen af fødevarer til produktion af ethanol var Italiens diktator Benito Mussolini.

Under ledelse af WTO og EU-kommissionen reduceredes de industrialiserede landes produktionskapacitet, alt i mens udviklingslandene blev tvunget til at eksportere billige fødevarer for at tjene penge til afdrag på udenlandsgælden — ofte på trods af, at deres egen befolkning ikke var tilstrækkeligt forsynet med mad. Så for enhver, der kan se og høre, står Det britiske Imperiums frihandelssystem og »Manchester-kapitalismen« afsløret som økonomisk og moralsk bankerot.

Heldigvis er der også modstand imod WTO's og EU's folkemorderiske frihandelspolitik. I de seneste uger har Frankrigs landbrugsminister Michel Barnier og Tysklands forbrugerbeskyttelsesminister Horst Seehofer startet en kampagne rettet direkte imod EU's nuværende politik. Barnier har indledt en kampagne over hele Europa til forsvar for den gamle fælles landbrugspolitik. Netop den politik, som flere frihandelsfanatikere (heriblandt David Spector, kommentator på The Financial Times i London og professor ved Paris' School of Economics) kræver fuldstændigt afskaffet, selv midt i den igangværende sultkatastrofe. Barnier går i rette med forestillingen om, at fattige lande skal eksportere mad til de rige lande. Han kalder det en total afvigelse fra virkeligheden, for det er præcis den politik, der har ødelagt uafhængige landbrug og den lokale produktion i de fattigste lande. I stedet kræver Barnier, at Afrika, Latinamerika og Asien indfører deres egen fælles landbrugspolitik – altså et protektionistisk paritetssystem.

Foranstaltninger der haster

Der findes kun ét svar på det morderiske frihandelssystemets åbenlyse fallit: Vi har brug for en verdensomspændende mobilisering for at gennemføre en fordobling af landbrugsproduktion så hurtigt som overhovedet muligt.

WTO, som vi kender det i dag, må opløses øjeblikkeligt.

Frem til FAO's konference i Rom den 3.-5. juni, må alle midler, også særdeles ukonventionelle midler, tages i anvendelse for sikre, at FAO iværksætter et program for at øge landbrugsproduktionen overalt i verden. Dette må inkludere en ny »grøn revolution«, samt en række tiltag til udvidelse og opbygning af infrastruktur, opbygning af fødevarerforarbejdende industrier i de udviklingslande, der endnu ikke har dem, og til vandings- og overrislingsanlæg.

Diskussionen om en ny og retfærdig økonomisk verdensorden må stå øverst på dagsordenen. Da det nu er blevet et spørgsmål om menneskehedens fremtidige overlevelse, må der snarest muligt indkaldes til et ekstraordinært møde i FN's Generalforsamling med dette punkt på dagsordenen.

Et nyt Bretton Woods-system og en »New Deal« for hele verden i præsident Franklin D. Roosevelts ånd – hvilket mange økonomer og regeringsledere længe har krævet – må øjeblikkeligt blive temaet for en hasteindkaldt konference med deltagelse af stats- og regeringsledere, der nu må beslutte at skabe et nyt globalt finanssystem, under hvilket alle nationer har ret til og mulighed for udvikling. Der må skabes enighed om en genopbygning af verdensøkonomien med etableringen af et gigantisk infrastrukturprojekt, kaldet Den eurasiske Landbro, som sin hjørnesteen.

I Den amerikanske Uafhængighedserklæring – som Schiller Institutet adopterede som sin egen formålsparagraf på den stiftende konference i 1984 og som vi, med ganske få formuleringændringer, gjorde alment gældende for alle verdens lande nationer – står der:

»Vi anser disse sandheder for selvindlysende: At alle mennesker er skabt lige, at de af deres Skaber har fået visse umistelige rettigheder og at i blandt disse er retten til liv, frihed og stræben efter lykke«.

Denne menneskerettighedserklæring må gælde den dag i dag – for alle mennesker på denne jord. Vi har brug for mænd og kvinder, som er villige til at kæmpe med lidenskab og kærlighed for ideen om en retfærdig verdensorden, en verden i hvilken et fællesskab af nationer kan leve sammen i fred og menneskelig værdighed. Liv, frihed, og lykke betyder frem for alt, at alle har nok at spise og at fattigdom er udryddet – et mål vi har alle de nødvendige teknologiske midler til at nå.

Hvorvidt vi kan realisere denne vision, eller hvorvidt vi i stedet fremskynder et sammenbrud af hele menneskeheden, er det spørgsmål, der bestemmer, hvorledes hver enkelt af os vil blive opfattet af historien.